

Hálaadó Harangszó

2012. augusztus 26. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA XIII. évf. 3. sz.

A KÁLVIN ÉVEK megemlékezéseihez csatlakozva és lelkünk épülésére egy-egy Kálvin műveiből vett idézettel tisztelgünk a nagy reformátor emléke előtt: „Az egységet szemlélteti a kenyér, mely sákramentumul eléink adatik: amint az is sok búzaszemből készült, de azok úgy össze vannak gyúrva és elegyítve benne, hogy egymástól már nem lehet megkülönböztetni őket, ugyanúgy kell nekünk is egymással összekapcsolódnunk és összeforrnunk a lelkek egységébe, hogy semmiféle meghasonlás és szakadás ne támadhasson közöttünk.
(I.158-159.)

„BÉVESZ SEBE REJTEKÉBE...”

Igemagyarázat. Olvasandó: Zsidókhöz írt levél 11, 5-6

Egyszer egy testvérünk, aki először látott úrvacsoraosztást, utána így örvendezett: nagyon szép volt, nagyon tetszett... Először örültem neki, hogy ilyen „megnyerő” látványban volt része, azután gondolkodni kezdtem. Valóban: szép látvány egy ékes rendben, ünneplőben, áhítatosan úrvacsorázó gyülekezet. De ennyi lenne a szépség? A külső, a látható, a szemügyre vehető részében van a szépsége? És egyáltalán, kinek, minek kell hogy tetszen az úrvacsoraosztásunk, az istentiszteletünk, a liturgiánk, egyáltalán a keresztyén életünk?

Most, hogy ismét az úrvacsorai közösségben vagyunk újkenyéri hálaadásképpen, keressük a választ ezekre a kérdésekre! Annál is inkább, mert az ige a középpontba állítja az Isten elé járulást. Isten elé pedig legbensőségesebben, legáldottabban az úrvacsorakor léphetünk. „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni...” –hangzik az apostol egyértelmű beszéde. Tehát nem tudom, hogy a mai úrvacsoránkat ha látja valaki, mit gondol majd róla, nem tudom, hogy tetszik-e neki, de azt biztosan tudom, hogy most nem az a legfontosabb

számunkra, hogy valakinek is tetszünk, hanem az a legfontosabb, hogy tisztában legyünk azzal: Isten elé járulunk, és itt csak egy nagy kérdés van: aki odajárul elé, tetszik-e Neki?

Azt már tudjuk az igéből, hogy hit nélkül lehetetlen az Istennek tetszeni. Viheted a bűnbánatodat, viheted a szíved töredelmét, viheted a hálaadat vagy örvendező lelkedet – hit nélkül nem fog tetszeni egyik sem az élő Istennek. De milyen is az a hit, ami az Isten elé járulás hite, amit jó tetszéssel, gyönyörködve fogad Istenünk? Erre a kérdésre a választ a hit egyik példaképének, Énóknak az életében adja meg a szentíró. Ha össze akarjuk foglalni, így mondhatjuk: Énók példa értékű hite abban állt, hogy nemcsak Isten létében hitt feltétlenül, hanem abban is, hogy az Istenhez fűződő kapcsolata viszonzásra talál Istennél. Tehát nemcsak az volt a számára fontos, hogy mindent megtegyen, amit Isten irányába megtehet, hanem arról is meg volt győződve, hogy Isten is mindent megtesz érte. Visszacsatolásokat, válaszokat, bizonyosságokat kapott Urától.

Énókról azt mondja Mózes könyve, hogy „Istennel járt” (I. Móz. 5,24) A hitének egyik jellemvonása az volt, hogy nemcsak Isten elé járult, nemcsak kereste őt, hanem Istennel járt. Nem visszajáró

vendég volt, aki mindig betér egy-egy látogatása során a kedves ismerőshöz, de közben éli a maga életét. És tudjátok miért? Mert hitt Istenben, vagyis nemcsak azt hitte, hogy van, hanem azt is, hogy vele van, hogy mindenütt jelen van. Úgy ismerte meg Istent, mint aki nem egy oltárnál, egy templomban, egy kereszteződésnél várja őt, ahol utoljára találkoztak, vagy ahol éppen utoljára hagyta, hanem mindenütt és mindenkor ott van vele, kézen fogva lehet vele haladni, élni. Ez az első és legfontosabb talán, hogy tetsszen Istennek a mai elé járulásunk, hogy nem visszajövünk hozzá, ismét meglátogatjuk őt, hanem ha azt mondhatjuk, hogy utolsó találkozásuk, akár utolsó úrvacsoránk óta is, vele jártunk. Hogy nem hagytuk itt akkor a biztatást, az úrvacsorai intelmet, hanem igyekeztünk minden körülmények között aszerint élni. Vagyis Istennel járni.

Énókról, bár sok mindent nem tudunk, azt mégis tudjuk, hogy hite abban is megnyilvánult, hogy prófétált, azaz hirdette, hogy az istentelenség ítéletre méltó. Ezt a prófeciáját Júdas apostol levele őrizte meg a számunkra (Júd. 14-15.v), és arról szól, hogy Énók meg volt győződve arról, miszerint Isten megítéli az istentelen cselekedeteket és beszédeket. És itt van hitének egyik szép jellemvonása: bizonyosságot nyert Istentől, hogy kedves öelötte az élete, és ezek alapján pontosan felismerte azt is, hogy mi nem tetszik Istennek. Hitünket sokszor lecsupaszítjuk, és csak a szép, nagyszerű, emelkedett, áldott dolgokról beszélünk. Ugyanakkor Isten nemcsak igent tud mondani a neki kedves dolgokra, hanem bizony kemény nemet arra, ami neki nem tetszik. Gyakran amikor ilyenekről beszélünk (becstelenség, hűtlenség, káromkodás, haragtartás stb), azt egyesek sértőnek érzik. Mert nem fáj nekik, hiszen hitükből azt emelik ki, ami pozitív (imádkozom, járok templomba, úrvacsorázom). Az Istennek tetsző hit bizony észreveszi, fájlalja, és elítéli ezeket a dolgokat. Éppen azért, mert Istennel jár, neki is fáj az, ami Istennek nem tetszik. Minden megalkuvás

helyett mások –és önmaga életében is ítéletre méltónak tartja a bűnt.

Végül Énók hitének talán legsajátosabb vonása, hogy nem kellett halált látnia. Szinte egyedülálló ezzel a Biblia lapjain (még Illés elragadtatása kívánczik mellé). Azt mondja az ige, hogy „felvitetett”, Isten „felvitte őt.” Ez a „felvinni” szó tulajdonképpen mindennapi jelentésű szó: áthelyezni, máshová tenni. Valójában a hívő emberrel Isten mindig ezt cselekszi: máshová teszi, áthelyezi őt. Kiveszi a bűnből és áthelyezi az üdvösségbe. Kiveszi az ördög kezéből, és belehelyezi Jézus Krisztus testébe. Kiveszi magányból, és áthelyezi a gyülekezet közösségébe. Ezért van az, hogy Énókot is „nem találták”, miután Isten áthelyezte őt, felemelte magához. Nem találták a kortársak, az akkor élők, az istentelenek között – hogy is találhatták volna, amikor nem velük egy úton, hanem Istennel járt? Nem találták a „halált látók” között, mert Isten az életbe emelte fel őt. És Istennek ez az áthelyező, felemelő kegyelme az, ami minket is kivehet azok közül, akiknek meg kell látniuk a halált. Ez csak hit által lehetséges, ahogyan Simeon tehette: kezében Jézussal elfelejtette a halált, és szemei az üdvösséget látták.

Most, amikor az Úr elé járulsz és keresed őt, igaz hittel tedd, hogy tetsszen jövedeled Istennek. Igaz hittel gyere, hogy ne egy új kézfogás legyen minden úrvacsora, hanem szorosabb kézszorítás. Igaz hittel gyere, hogy meg merd ítélni önmagadban is, ami nem tetszik Istennek. Igaz hittel gyere, hogy kiemelhessen a halált látók közül, és áthelyezzen téged is: „bévesz sebe rejtekébe...”, azaz elrejt Krisztusban, az Ő megváltó halálában és feltámadásában. Ha Benne vagy, Fiával együtt neked is szól: „Ez az én Fiam, akiben gyönyörködöm”. És akkor, ha Krisztus sebeinek, megtört testének jegyeit igaz hittel veszed kezedbe, Simeonnal együtt, szemeid előtt elhomályosul a halál, és felragyog az örök élet! Ámen

Gerecsei Zsolt

KÖRMENDI LAJOS SZÜLETÉSE 100. ÉVFORDULÓJÁN

Hálásan köszönöm ezt a kitüntető lehetőséget, hogy itt szólhatok nagytiszteletű Körmendi Lajosról, arról a lelkipásztorról, aki három évtizedes lelkeszi szolgálatával mind a gyülekezet életében, mind bennünk, a gyülekezet tagjainak hitében, gondolkodásában, egyházképében korszakalkotó, és mindvégig megmaradó hatást jelentett.

Mondanivalóm meglehetősen szubjektív jellegű lesz, hiszen nem életrajzról és nem krónikáról

szeretnék beszélni, hanem szeretném felidézni mindazt, ami bennünk a vele való kapcsolatból született gyümölcsként, és ami mindmáig élő hatás mindnyájunkban. Szubjektív azért is, mert nem csak mindennapi személyes emlékeket őrzök – ezekből feleségem is sokat őriz és említ magunk között –, hanem beszélgetések, gondolkodás, a tőle való tanulás soha nem feledhető alkalmait is. Sokszor ültem szobájában, sokszor gyalogoltuk végig késő estéken a Jegesi utat oda és vissza. S ha már később keveset találkoztunk is fizikailag, de

gondolataimban tovább gondoltam, emlékeimben tovább hallgattam szavait, tanácsait, tanítását.

Bizonnyal közülünk sokakban él ugyanígy sok kép, sok élmény, sok feledhetetlen igehirdetés. Ezek az emlékek is éppúgy hitelesek és maradandók, még ha az enyémtől eltérőek is, és mindenképpen kell, hogy őrizzük, gyűjtsük, ne hagyjuk elmúlni őket. Hiszen évtizedeken át ő indította alakuló hitünket, erősítette ezt a konfirmációban, majd tanított tovább bibliaórákon, énekkarban, és tovább táplálta mindenek felett szószéki igehirdetéseiben.

A megemlékezéshez segítségül hívom saját feljegyzéseit a gyülekezet krónikájából, amit Gerecsei Zsolt nagytiszteletű úr mindnyájunknak hozzáférhetővé tett nyomtatásban.

Kezdem az emlékezést azzal, hogy egy tatai – tősgyökeresen református család fia – a kegyesrendi (ismertebben piarista) gimnáziumban tanult és érettségizett. Egy életre meghatározta ez a nyolc esztendő, a szerzetes tanárok kegyessége, embersége és tudása. Soha nem feledte és nem mellőzte azt, amit ott kapott.

Azután – mint írja – néhány héten belül tüzértiszti iskolába lépett be és végezte el azt. A csendes kegyesség után a kemény kiképzés, az iskola fegyelme után egy embert próbáló fegyelem, alárendeltség és veszély vállalása. Erről is tett említést néha.

A következő lépése pedig a pápai teológiára vezetett. Ebben a barátságos, patriarchális, tradícióban gazdag intézményben és kisvárosban töltött négy esztendőt. Élete támasza, nagytiszteletű asszony onnantól kísérte mindhalálig.

Mondaná valaki: nem találta meg azonnal a helyét? Ezért próbálkozott hosszú éveken keresztül? Nem hiszem, hogy ezt mondhatnánk. Sokkal inkább azt érzem: kereste a többet, a kiegészítőt, azaz minél teljesebb körű, sokoldalúbb küldetést és feladatot. A szelíd kegyesség után az embert próbáló feladatot, keménységet, majd pedig az emberekre figyelő lelkész szemléletet.

A teológia nyelvezetében Jézus Krisztusra és a Bibliára használunk egy kifejezést: kettős természete van, azaz isteni és emberi. Hadd vegyem kölcsön most ezt a kifejezést: Körmendi nagytiszteletű úrnak kettős természete, meghatározottsága volt: katona és lelkész. Sőt így kell fogalmaznom: katona és pap! Ezt a – nem református jellegű – pap kifejezést mások használták vele kapcsolatban, és meggyőződésem szerint ő is így gondolta. Mert a „pap” némiképp többet jelent, mint a lelkész: nem csak prédikál és gondoz, hanem bizonyos szempontból közbenjárói szolgálata van: nem csak másokért, hanem néha

mások helyett is imádkozik, szenved, áldoz. Ettől egy lelkész reformátussága nem lesz kétes, de embersége lesz minden bizonnyal gazdagabb. Így élt, olvasott, dolgozott, imádkozott szobája mélyén: másokért is imádkozva, szenvedve, önmagát is emésztve.

Egybeolvadt éltében ez a kettős természet? Bizonnyal, hiszen szükség is volt rá, észrevehető is volt. Gondolok egyrészt a doni tragédiára, melynek részese volt. Ennyit említ saját feljegyzésében: túlélte. Hogy hogyan? Néha pár emléket elmondott róla. Mint katona: döbbenettel élte át a hadsereg és emberek tragédiáját. De említette azt is: néha könnyörtelenül, szó szerint veréssel és terhük átvételével kellett hajtani és védeni az elcsüggedteket, halálosan kimerülteket. Ez már nem csak a katona, hanem legalább annyira a lelkész területe volt: mindenáron hazahozni a rábízottakat.

Másrészt itthon, lelkészként pedig katonai keménység jellemezte szavait és tetteit. Néha feletteseivel szemben is, néha ellenfeleivel szemben, akik megpróbálták volna megfélemlíteni, néha velünk, tanítványaival is. Csak apró jelzésül említem: ha néha nyáron vasárnap este itt prédikálhattam, legalább negyed órával a harangozás előtt a parókián kellett lennem – és ugye még negyed óra a harangozás... Néha pedig kemény volt a gyülekezet tagjaival is. Katonatiszti keménysége, indulata nem tűrt felemás, számára elfogadhatatlan helyzetet.

A kétféle magatartás mögött azonban ugyanaz a lelkület élt: mindenáron, szelíden és imádkozva, vagy keményen üzve és hajtva bár, de eljuttatni a rábízottakat a hazaérkezésre, célba érkezésre, kétes vagy tragikus helyzetből való kilábalásra.

Ő maga így jellemzi szolgálatát: Kelemen Béla lelkipásztor után neki a híd, sőt inkább a bürü (igatag gyaloghíd) szerepe jutott. A régi világ már nem volt, az új még nem volt – ezt hidalta át az ő szolgálati ideje. Itt - ha- még élne – szemtelenül vitába szállnék a nagytiszteletű úrral. Nem áthidaló bürü volt, hanem a lassan mocsárrá váló környezetben egy megmaradt szilárd hídpillér, bibliai szóval egy kőszikla. Ahol minden ingataggá, bizonytalanná kezdett lenni, ő volt a megingathatatlan szilárdság, a soha meg nem változó biztos pont. És ha újra épült valami az egyházban és bennünk, mindig alkalmas pillér, kőszikla lesz az, amit tőle láttunk és tanultunk.

Miért hangsúlyozom ezt? Mert hiszen nem vele kezdődött az egyház élete itt. Mind az előző lelkipásztorok, mind tanítóink is tisztességgel neveltek bennünket. Későbbi munkatársai: Kiss

Sándor lelkész, majd segédlelkészek sora végezte szolgálatát tisztességgel és emberséggel. De amikor Körmen di nagytiszteletű úr megjelent a gyülekezetben, és később is minden igehirdetésében és megszólalásában kiváltképpen átél tük a bibliai kijelentés igazságát: nem úgy fogadtuk, mint emberi beszédet, hanem mint Isten beszédeként megszólítót, melynek ereje hatott is bennünk. Magas hőfokon tolmácsolta Isten ígét, az egyedül Jézus Krisztusra koncentráló hitet és ismeretet. Igehirdetéseit nem az jellemezte elsősorban, hogy élvezetese k, látványosak, érdekesek. Illusztráció, valós vagy kitalált történet alig fordult elő igehirdetéseiben. De ahogyan Isten Ígétét hirdette, azt lankadatlan figyelemmel, sokszor bizony lélegzetvi sszafojtva hallgattuk, mert abban valóban Isten ereje és hatalma volt jelen. És ehhez még azt is hozzá kell tennem: egy falusi gyülekezet – akkor még falu voltunk – fel tudott nőni ehhez a magassághoz. Ebből szület tünk református keresztyénnek mindnyájan, akik az ő hallgatói és neveltjei voltunk. Volt egy – mintegy harminctagú – énekkar az ötvenes évek közepétől, volt ifjúsági bibliaóra, volt egy erős, adakozó, szolgáló, összetartó gyülekezet, néhány év alatt öten jelentkez tünk Teológiára. Gondnokok, presbiterek, családanyák és – apák viszik tovább, amit évtizedekkel ezelőtt kaptunk, s amire ma is lehet építeni. Egyénisége nem a „lelkészi átlagnak” megfelelően kedves, népszerű, barátkozó típus volt. Ne feledjük: katonatiszt is volt: tiszt i és lelkészi rangja méltóságát és felelősségét hordozta. De azt is mindnyájan tudtuk: éjjel és nappal a helyén van. Ha nem kérdezték, nem szólt, de ahol szólni kellett, ott nem hallgatott. Mindnyájan tudtuk: könyvei között szobája mélyén sem pihen, és nincs feladat nélkül: gyűjti mindazt, ami nem csak a vasárnapi prédikációhoz kell, hanem a teológia, az Isten titkai és a világ megértéséhez kellett. Nem a napi hírek, újságok, események foglalkoztatták, hanem az isteni titkok magassága és az emberi élet mélységei. Szobája mélyén, könyvei között – ezt mindnyájan tudtuk – egy imádkozó, a gyülekezetet

és az egyház terhé t hordozó, mindenért mindenkor felelősséget vállaló ember, egy lelkész és pap él értünk is.

Ez adta személye méltóságát, súlyát. Jellemző az, hogy nekünk mindmáig „a nagytiszteletű” úr maradt. (Legfeljebb néhányunknak a „Főnök”.)

Utolsó találkozásunkkor a Schweitzer-otthonban, visszagondolva életére, mondott egy emlékezetes szót: megérte. Igen, megérte végigcsinálni mindent így. Az igazi véres háborút is, megmaradva emberként és lelkészként, a későbbi lelki-szellemi harcokat is. Megérte végig küzdeni, verekedni, szolgálni és szenvedni az emberi sorsot. Megérte vállalni a soha véget nem érő készenlétet, tanulást, közbenjárást – a lelkészi-papi szolgálatot. Így írta a háborúról: életben maradt. Így folytassuk most mi is: életben maradt! Egyrészt hitünk szerint: aki Krisztusban hisz, ha meghal is, él. De úgy is igaz ez: életben maradt, mint bennünk élő, soha el nem múló emlék, de ennél is több: mint soha el nem múló hatás. Sziklakeményységű hídpillér volt megrendülő, megrendítő időben és talajon. És amit hirdetett, amit tanított, amit élt, az ma is szilárd, biztos alap hitünk és életünk számára.

Befejezem. Nem tudom, volt e életének papi szokás szerint vezérigéje? De sok bibliai hely lenne erre alkalmas. Felidézem most ehhez a 2Timótheus 2 néhány versét – akár lehetett volna pápai kibocsátásakor áldás: „Te azért, fiam, erősödj meg a kegyelem által Jézus Krisztusban. És amit tőle hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Jézus Krisztus jó katonája.” Ha a nagytiszteletű úr nem is hallotta ott talán, de ismerte, vállalta és teljesítette ezt a küldetést. Mert tudjuk: ama nemes harcot megharcolta, futását elvégezte, a hitet megtartotta. Bizonynal elté tetett számára az igazság koronája.

Áldott volt szolgálata, legyen áldott emlékezete, és a tőle vett szilárd tanítás és hit éljen és teremjen gyümölcsöt a mi életünkben is.

Dr. Herczeg Pál ny. teológiai tanár

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

Június 20-án gyülekezetünk ből 17 fővel vettünk részt Körmen den a Dunántúli Református Egyházkerület 400 éves jubileumán. Az 1612-es körmen di zsinaton alakult meg egyházkerületünk. A Batthyány-kastély parkjában gyülekező lelkészek és gyülekezeti gondnokok az egyházkerület és egyházmegyék tisztségviselőivel, ill. a Generális Konvent tagjaival emlékmenetben vonultak a

városi sportcsarnokba. A gyülekezetekből érkezettek ott várták a menetet, amely közben a templom falán emléktáblát is leleplezett. Az istentiszteleten Bölcskei Gusztáv püspök, a Zsinat lelkészi elnöke hirdette az ígét: „A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme”. DR. Huszár Pál egyházkerületi főgondnok tartott megemlékező beszédet, a jelenlévőket köszöntötte Körmen d város polgármestere is. Istentisztelet után gyülekezeti küldöttségünk meglátogatta Óriszentpéter-

Szalafőn a Pityerszeri skanzen, majd ízletes őrségi vacsora után tértünk haza.

Gerecsei Zsolt

REND, (SZÉKESFEHÉRVÁR Június 23-25) e név alatt ötödik alkalommal szervezett egyházkerületünk találkozó az érdeklődők – elsősorban a hívő keresztyének – számára. A találkozó fő tartalmi eleme, célja a hitélet gazdagítása; a gyülekezetek, ezek tagjainak találkozási lehetősége volt. Mindezekhez gazdag programokat terveztek, szerveztek. Helyszíne Székesfehérváron, a felsővárosban található sportcentrum volt. Ott külön ifjúsági, felnőtt és gyermekszínpad, előadói, könyv és étkezési sátrak várták az érdeklődőket. Igehirdetések, áhítatok, fórumok, orgonahangversenyek, ifjúsági színpadi bemutatók, gyülekezeti énekkarok előadásai közül, és sokféle más bemutató, rendezvény közül lehetett választani. Gyülekezetünkben igehirdetést követő hirdetésekkel kezdődött a részt vételre szervezés. Énekkarunk is készülődött a bemutatkozásra. Június 24-én telt busszal indultunk a helyszínre. Ott azután saját választás alapján vettünk részt a rendezvényeken. Több ácsi testvéremmel a REND főelőadásán, Nt. Csiha Kálmán igehirdetésén vettünk részt. Alapige „Ti vagytok a föld sója” (Máté 5,13) volt. Elhangzott, hogy abban az időben a só elsősorban nem ízesítésre, hanem tartósításra használták. A só akadályozta a pusztulást, bomlást, megromlást. A romlást gátolni, a gyarapodást segíteni a hívők feladata, mondta ezzel Jézus. - Az evangélisták írásaiban olvashatjuk, milyen nagy tömeg követte, hallgatta Jézust. Itt, ezen a hitéleti alkalmon tapasztalhattuk, hogy ma is sokan, nyitott szívvel igyekezünk erre.

Héreg Kálmán

Július 4-8 között családos táborban voltunk Kerecsenden, Eger mellett. Először próbálkoztunk gyülekezetünkben olyan táborral, melyben több generáció együtt vesz részt. Voltak családok, szülők gyerekekkel, nagyszülők unokákkal, és mindenféle korú gyermek és fiatal. A résztvevő 46 fő hosszas utazás után, szerdán délután érkezett meg a táborhelyre, a Malom-parkba. A kényelmes házak ill. szobák elfoglalása után vacsora, majd esti áhítat következett. Minden áhítaton arról beszélünk, hogy milyen Isten Igéje (mécses, tűz, víz, méz, mag stb), esténként pedig bizonyágtételek hangzottak el: ki hogyan tapasztalta meg életében Isten jelenlétét, ígéjének ezt vagy azt a tulajdonságát. Napközben kirándultunk (Kerecsendi Berek-erdő, tájház, gombauzem), játszottunk, kézműveskedtünk (nagy sikere volt a fából készült fokoskáknak, amiket néhányan az erdőbe is elhoztak sétabotként).

Szombaton Egerben jártunk: megnéztük a belvárost, majd jót strandoltunk a városi fürdőben. Vasárnap magunk tartottuk istentiszteletünket, értékeltük és jutalmaztuk a csoportok teljesítményét, majd ebéd után indultunk haza. Nagy élmény volt a vegyes, és mégis eggyé lett csoport tagjaként részt venni a táborban!

Gyülekezeti kiránduláson voltunk augusztus 4-én. Az autóbusz először Rév-Komáromba szállította csoportunkat (43 fő), ahol dr. Nedeczky Árpád lelkes helytörténész volt az idegenvezetőnk. A belváros értékeiről, szépségeiről magával ragadó módon beszélt nekünk. A városnéző séta végén a református templomban pihentünk meg, ahol meghallgattuk a gyülekezet életének és múltjának összefoglalását. A kollégium udvarában a Trianon-emlékmű körül készült rólunk csoportkép. Madar volt a következő állomásunk: itt dr. Nagy Lajos lelkipásztor fogadott minket, aki Ácson kezdte szolgálatát segédlelkészként. A teljesen felújított, világszinten is számon tartott orgonával ellátott templom megnézése után Búcsra vitt utunk. Búcsú vezér egykori falujában egy gondosan helyreállított falusi házban kedves fogadtatásban volt részünk. A lelkes lokálpatrióták –köztük a gyülekezet és egyben a komáromi egyházmegye gondnoka-szeretettel mutatták be a mint félszáz felvidéki népviseletbe öltöztetett babacsaládot, beszéltek értékörző munkájukról. Esztergomnál átkelve a hídon, Dobogókőre érkezünk. Itt „Geri bácsi” beszélt nekünk saját személyes sorsáról, betegségéről, csodálatos gyógyulásáról. A külhonba szakadt, majd ismét hazatért fiatalember Makovecz Imre tervei alapján egy olyan közösségi házat („Naptemplom”) épít, amelyet szeretne a pihenni, feltölteni vágyók rendelkezésére bocsátani. A találkozás után gyönyörködtünk a csodálatos kilátásban, a természet szépségeiben, majd a táti halászcsermelyében elköltött vacsora után érkezünk haza.

Napközis tábor és 2. „HAGYA-TÉK-A” nap a gyülekezetben. Augusztus 15-18 között több mint harminc gyermek zivaja verte fel a templomdombot. A szokásos napközis táborra érkeztek, amit idén először a visszakapott iskolában tartottunk. Délelőtt áhítatokon vettünk részt. Minden nap egy olyan történet került elénk, amelyben hal szerepelt. megtudhattuk, hogy a teremtményből hogyan lehet bálvány, hogyan maradhat Isten eszköze, hogy mi is halacska lehetünk Isten országának hálójában, és hogy miként lett a hal végül Jézus Krisztus jelképévé. A foglalkozásokon „halas” dolgokat készítettünk:

arcképes halacskák, halászháló, szalvéta-technikás halacskás-kagylós üvegek, gyöngyből fűzött halak, gipszképek, gyöngyészerek kerültek ki a szorgos kezek alól. Délután csapatjátékok, versenyek, akadályverseny töltötte ki az időt. Szombaton kirándulás volt Ászárra és Kisbérre. Ászáron a Bakony környékének házaiból épített „Miniszkantzen”, Kisbéren az ország híres épületeinek kicsinyített mását bemutató „Mini-Magyarországot” néztük meg. A tábor során a gyülekezet asszonyai gondoskodtak a finomabbnál finomabb falatokról. Augusztus 19-én este Tóth Lajosné préselt virágokból és termésekből alkotott képeit csodálhattuk meg a templomban Nyéki Ágnes és Nyéki Tibor muzsikája mellett. 20-án második alkalommal vártuk a város lakosságát a hagyományörző napra. Sült kenyér, lángos, berét, pogácsa; kóstolhattunk mézet, szörpöket, túróból készült termékeket, ehettünk csorbalevest. Megnézhettük, miként dolgozik évszázados eszközeivel a kádár: szemünk előtt álltak össze a

hordók. Nagy sikere volt a „toronytúrának”: egész délután folyamatosan indultak kicsik és nagyok meghódítani a templomtornyot, megismerkedni a harangokkal, a padláson lévő történelmi felirattal... A gyülekezeti teremben megtekinthették az érdeklődők a templom és a gyülekezet történetének dokumentumait. Itt mutattuk be a kenyér szakralitását is, a bibliai magvető példázatától a terített úrasztaláig, régi imádságok, énekek, eszközök segítségével. Ugyancsak itt gondolhattuk végig az emberi életet a „bölcsőtől a koporsóig”: a születés, keresztesítés, konfirmáció, házasságkötés és temetés régi emlékei: képek, iratok, tárgyak segítségével. Megelevenedtek a város múltjának képei a technika segítségével. Itt szeretnénk mindenki segítségét megköszönni, és kiemelten is Nagy Zsigmondné, lányai és unokái közreműködését, akik családi értékeikből nagyon sok mindent a rendelkezésünkre bocsátottak.

Gerecsei Zsolt

MEGKERESZTELTÜK: KONFIRMANDUS (felnőttként)

Kozicz Lilla Emília
Kusicza Boglárka Júlia
Kusicz Károly
Vadas Márk
Vadas Zoé
Veller Ádám
Kelemen Krisztina
Tasi Krisztina
Szabó Petra Olívia
Argai Kinga
Tóth Zoltán
Orbán András

Kusicza Károly

HÁZASSÁGOT KÖTÖTT

Csákány Zsolt Roland – Vitáris Etelka
Kusicza Károly – Adamovits Nikolett Anita
Kéri Márton Zsolt – Semsei Eszter Zsuzsanna

ELTEMETTÜK

Kovács Dánielné	
Kecskés Irén	62
ö. Kocsis Jánosné	
Molnár Ilona Mária	75
ö. Tóth Jánosné	
Gruber Szidónia	83
ö. Peka Lajosné	
Szalafei Irma	62
Bédi János	57
ö. Csósz Jánosné	
Szakál Mária	91
Borka Józsefné	
Pauer Lídia	84

ISTENTISZTELETEK RENDJE:

Augusztus 26. 10 óra: Úrvacsorás Istentisztelet

Augusztus 26. 15 óra: Úrvacsorás Istentisztelet a Pénzszásban

Augusztus 26. 18 óra: Istentisztelet

Az anyakönyvi adatok a 2012. május 20. és a 2012. augusztus 26. közötti állapotot tükrözik.

Kiadja az Ácsi Református Egyházközség Presbitériuma. Szerkesztették Gerecsei Zsolt, Héregi Kálmán